

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. maja 2017. godine
Br. ref.:RK 1064/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI147/16

Podnosilac

Asllan Fazliu

**Ocena ustavnosti presude Rev. br. 250/2016 Vrhovnog suda od
13. oktobra 2016 godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu- Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Asllan Fazliu iz Uroševca (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu [Rev. br. 250/2016] Vrhovnog suda od 13. oktobra 2016. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda kojom su, navodno, podnosiocu povređena prava i slobode garantovane članom 31.1 (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29. Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 14. novembra 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 16. januara 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Snezhana Botusharova (predsedavajuća), Selvete Gërzhaliu-Krasniqi (sudija) i Gresa Caka-Nimani (sudija).
7. Dana 6. februara 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva je prosledio Vrhovnom sudu.
8. Dana 5. aprila 2017. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Podnosilac je bio radnik Državnog zavoda za obračun i plaćanje-Filijale u Uroševcu (takođe poznat kao Služba društvenog knjigovodstva, u daljem tekstu: SDKK), sve do 1991. godine.
10. Dana 09. aprila 1991. godine, SDKK je doneo odluku [br.7/3-2] o prestanku radnog odnosa podnosioca "zbog teže povrede radne obaveze."
11. Neutvrđenog datuma 1992. godine, podnosilac je podneo tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Uroševcu, kojim je tražio poništenje odluke [br.7/3-2] SDKK, povratak na radno mesto kao i isplatu neisplaćenih ličnih dohodaka.
12. Dana 26. juna 1998. godine, Opštinski sud u Uroševcu je doneo presudu [1080/92], kojom je tužbeni zahtev podnosioca usvojio kao osnovan i obavezao

tuženog (SDKK) da podnosioca vrati na radno mesto kao i da mu isplati zaostale ličnih dohotke.

13. SDKK je uložio žalbu Okružnom sudu u Prištini na presudu Opštinskog suda u Uroševcu od 26. juna 1998. godine.
14. Dana 14. septembra 1998. godine, Okružni sud u Prištini je doneo presudu [597/98] kojom je žalbu SDKK odbacio kao neosnovanu, a presudu Opštinskog suda u Uroševcu potvrdio u celosti.
15. Dana 24. aprila 2000. godine, podnosilac je podneo tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Uroševcu protiv Uprave platnog prometa i bankarstva u Prištini (u daljem tekstu: UPPB) zbog naknade štete, smatrajući da tužena ima pasivnu legitimaciju i da ista ima i dalje na raspolaganju pokretna i nepokretna sredstva bivše SDKK.
16. Dana 7. aprila 2003. godine, Opštinski sud u Uroševcu je doneo presudu [C. br. 10/2000], kojom je tužbeni zahtev podnosioca odbio kao neosnovan. U obrazloženju presude stoji:

„Prema ovoj presudi koja je donesena u skladu sa Uredbom UNMIK-a br. 1999/20 koja se isključivo odnosi na Upravu platnog prometa i bankarstva Kosova, sada kao tužena, je regulisano da, tužena ne preuzima finansijske obaveze bivše SDKK-a, a što je upravo slučaj sada sa tužiocem za isplatu naknade štete, odnosno naknade ličnih dohodaka od trenutka prekida radnog odnosa i nadalje.“

17. Podnosilac je podneo žalbu Okružnom sudu na presudu Opštinskog suda [C.br.10/2000] zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, člana 353. stav 1, tačka 1. 2. i 3. ZPP-a, sa predlogom da se presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom sudu.
18. Dana 24. maja 2005. godine, Okružni sud je doneo rešenje [Ac. br. 446/2003] kojim je usvojio žalbu podnosioca i poništio presudu Opštinskog suda [C.br.10/2000]. U obrazloženju rešenja stoji:

„U ponovljenom postupku, prvostepeni sud je dužan da otkloni povrede..., uređujući tužbu u pogledu pravilnog imenovanja tužene...“

19. Dana 1. decembra 2006. godine, Opštinski sud je doneo presudu [C. br. 312/2005] kojom je tužbeni zahtev podnosioca odbio kao neosnovan. U obrazloženju presude stoji:

„... tužbeni zahtev tužioca odbije se kao neosnovan, oslanjajući se na novonastalo stanje nakon pretrpljenih promena tužene bivše SDKK-a sada CBAK-a Uredbom UNMIK-a, prethodno citirane. Jedno takvo stanje je utvrđeno i gore navedenim relevantnim dokumentima i kategoričkim i osnovanim osporavanjem od strane tužene za preuzimanje obaveza po tužbi tužioca, koje bi obaveze eventualno imala SDKK-a, a koje tužena nije preuzela – sada prema Uredbi br.47/2006 sa imenom CBAK, stoga ovaj

sud prema ovom pravnom i činjeničnom stanju nije mogao da drugačije odluči.“

20. Dana 4. decembra 2006. godine, podnosilac je podneo novu tužbu sa istim zahtevima, u kojoj je kao tuženu stranu sada naveo Centralnu banku Kosova (u daljem tekstu: CBK) kao pravnog naslednika UPPB.
21. Dana 22. oktobra 2012. godine, Opštinski sud u Uroševcu je doneo presudu [C. br. 324/08] kojom je odbio tužbeni zahtev podnosioca kao neosnovan. U obrazloženju presude stoji:

„Sud je analizirao tvrdnje strana u postupku, posebno je analizirao tvrdnju tužene strane, Centralne banke Republike Kosova u Prištini, da tužena nema legitimaciju stranke u postupku, iz činjenice što u periodu za koji se traže lični dohoci, tokom godina 1999-1991, Centralna banka nije postojala i nije naslednik bivše Službe društvenog knjigovodstva ili bivše Narodne banke Jugoslavije.“

22. Podnosilac je u roku podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Opštinskog suda [C. br. 324/08].
23. Dana 16. septembra 2015. godine, Apelacioni sud je doneo presudu [CA.br. 41/2013] kojom je žalbu podnosioca odbio kao neosnovanu. U obrazloženju presude stoji:

„...iz navedenog nesumnjivo proizilazi da je tužena Centralna banka Kosova pravni naslednik Centralne uprave banaka na Kosovu, na osnovu Uredbe UNMIK-a br. 2006/47 i Uprave za banke i isplate na Kosovu koja je osnovana Uredbom UNMIK-a 1999/20. ali tužena nije pravna naslednica Narodne banke Jugoslavije – Zavoda za račune i plate – filijale u Uroševcu, koja je postojala do 1999. godine, Rezolucijom 1244 Saveta bezbednosti su ukinute.

[...]

Zbog svega što je gore pomenuto Apelacioni sud je našao da je zaključak prvostepenog suda pravičan da Centralna banka Kosova, kao tužena nema pasivni legitimitet u ovom pravnom predmetu, tako da je s pravom odbio tužbeni zahtev kao neosnovan.“

24. Podnosilac je u roku podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda [CA. br. 41/2013] zbog pogrešne primene materijalnog prava.
25. Dana 13. oktobra 2016. godine, Vrhovni sud je doneo presudu [Rev. br. 50/2016] kojom je odbio zahtev za reviziju podnosioca, uz obrazloženje:

„... članom 1 Uredbe br. 2006/47, od 24.08.2006. godine o Centralnom bankarskom organu Kosova određen je Bankarski organ Kosova (CBOK) koji je naslednik Bankarskog organa za isplate na Kosovu, kao nezavisni pravni subjekat uz sve pravne nadležnosti kao pravno lice, prema Zakonu na snazi na Kosovu, a ni ovom uredbom nije predviđeno da je CBOK pravna naslednica Narodne banke Jugoslavije- Zavoda za račune i plate,

filijala u Uroševcu, s toga, prema proceni Vrhovnog suda Kosova, sudovi nižih instanci su pravično sproveli zakonske odredbe kada su našli da tužena nema pasivni legitimitet u ovom pravnom predmetu i kada su odbili tužbeni zahtev tužioca kao neosnovan.

Tužena nijednom uredbom ili zakonom nije preuzela neku obavezu iz radnog odnosa za radnije Narodne banke Jugoslavije – Zavoda za račune i plate, filijala u Uroševcu, koja je obavezna da tužioca vrati na posao i da mu prizna sva prava iz radnog odnosa...”

Navodi podnosioca

26. Podnosilac smatra „*da su sudovi tri instance doneli jednostrane i nepravilne odluke. pošto tužiocu nije garantovano pravično suđenje, pravilno i nepristrasno, i pošto je ovo garantovano i odredbama iz člana 31.1 Ustava Republike Kosova. Tužiocu se takođe ne garantuju ni prava, odnosno odbrana kao što je predviđeno i članom 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima*“.
27. Podnosilac od Suda traži „*da UKINE presudu sa brojem, Rev. br. 250/2016 od 13.10.2016. godine, da stvar po tužbi tužioca vrati sudu koji je nadležan za ponovno odlučivanje*“.

Prihvatljivost zahteva

28. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
29. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. 7 Ustava, koji propisuje:

“[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.
30. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.
31. U vezi sa gore navedenim, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je ukazao na moguće ustavne povrede i da je zahtev podnet u skladu sa rokovima utvrđenim članom 49. Zakona i nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava.
32. Međutim, Sud takođe mora da se poziva na pravila 36 (1) (d) i 36 (2) (b) Poslovníka, koja propisuju :

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

(d) ako je zahtev *prima facie* opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava”

33. Sud primećuje da se suština zahteva odnosi na način na koji su redovni sudovi protumačili relevantne zakonske odredbe koje se odnose na pasivnu legitimaciju tuženih strana (odnosno: SDKK, BPAK, CBK), što je navodno dovelo do povrede prava i sloboda podnosioca garantovanih članom 31.1 Ustava i članom 6 EKLjP.
34. Što se tiče ove tvrdnje, Sud podseća da se pravičnost jednog postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi slučaj: Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP) *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, serija A, br.146, stav 68), te shodno tome, u utvrđivanju osnovanosti navoda podnosioca Sud će se tih principa i pridržavati.
35. S tim u vezi, Sud je u oceni spisa predmeta primetio da je podnosilac tokom celog postupka imao mogućnost da preduzima pravne radnje radi zaštite svojih prava u sudskom postupku, imao je pravo da pristupa sudovima pune jurisdikcije tokom celog postupka; ni u jednoj fazi postupka njemu nije onemogućena suštinska ravnopravnost u iznošenju argumenata, dokaza i činjenica; podnosiocu je pružena mogućnost javne rasprave pred sudovima kao „suštinskom elementu“ prava na pravično suđenje, shodno članu 31.1 Ustava.
36. Sud primećuje da su redovni sudovi primenili relevantne zakonske odredbe na kojima su zasnovali svoje odluke vezano za pitanje pasivne legitimacije tuženih i da su pružili dovoljno razloga o njihovoj primeni, što je upravo pitanje zakonitosti koje spada u okviru nadležnosti redovnih sudova
37. Sud ponavlja da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama činjenica ili zakona počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnosti).
38. S tim u vezi Sud naglašava, da je praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP) utvrđeno „da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju pravila procesno-materijalnog prava (Vidi, *mutatis mutandis*, *García Ruiz protiv Španije [GC]*, br. 30544/96, para. 28, *Evropski sud za ljudska prava [ESLjP] 1999-I*).“
39. S tim u vezi, Sud navodi da je zahtev očigledno neosnovan ukoliko mu manjkaju *prima facie* dokazi koji, sa dovoljnom jasnoćom, pokazuju da je navedena povreda ljudskih prava i sloboda moguća (vidi slučaj: ESLjP, *Vanek protiv Slovačke* presuda od 31. maja 2005. godine, aplikacija broj 53363/99), i ako činjenice u odnosu na koje se podnosi zahtev očigledno ne predstavljaju

kršenje prava koje podnosilac navodi, tj. ako podnosilac nema „opravdan zahtev“ (vidi slučaj: ESLJP, *Mezőtúr-Tiszazugi Vizgazdálkodási Társulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, aplikacija broj 5503/02).

40. Kao rezime, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi ljudskih prava i osnovnih sloboda garantovanih Ustavom, jer predstavljene činjenice ni na koji način ne opravdaju tvrdnje o povredi ustavnih prava.
41. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilima 36 (1) d) i (2) b) i 56 Poslovnika, dana 5. aprila 2017. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi